

Det er en kendt Sag, at baade Socialdemokrater og Radikale i 1919 modsatte sig Indførelsen af den glidende Skala og i 1923 modsatte sig en Deling af Tjenestemændene i gifte og ugifte. Man er altsaa nu kommet, jeg maa maaske have Lov til at sige, paa bedre Tanker, saaledes at man nu giver sin Tilslutning til begge disse Ting.

Hvis jeg skal udtale mig om Stedtillægget, maa jeg sige, at Princippet i det efter min Mening er uretfærdigt, idet Stedtillægget er ganske det samme, hvad enten det drejer sig om en Tjenestemand, der er nede paa den laveste Løn, eller en Tjenestemand, der er oppe paa den højeste, alle bliver, forudsat de bor paa det samme Sted, ens behandlet. Der er ikke nogen Forbindelse mellem Stedtillægget og Grundlønningen, saaledes som der er mellem Konjunkturtillægget og Grundlønningen. Jeg skal indrømme, at Forbindelsen mellem Konjunkturtillægget og Grundlønningen ikke er ideel, men der er dog nogen Forbindelse, hvad der derimod ikke er ved Stedtillægget. Og det Princip, der efter min Mening i Forvejen er uheldigt, fører man nu videre ud, idet man forøger Størrelsen af Stedtillægget for Hovedstadskommunerne og ogsaa for de større Købstæder. Jeg tror, vi maa tage Afstand fra et Forsøg i den Retning og i det hele vende os mod det Princip, som Stedtillægget er bygget op paa. Skulde det gennem Forhandling kunne lykkes at komme til et Stedtillæg knyttet paa lignende Maade til Grundlønningen, som Tilfældet er med Konjunkturtillægget, er det dog muligt, vi kan naa til et Resultat.

Der er foreslaaet en ret betydelig Forhøjelse for Stedtillægget i Hovedstadskommunerne. Det er ikke ubekendt, at der blandt Tjenestemændene i de store Købstæder er en ikke ringe Utilfredshed med, at man i Hovedstadskommunerne faar dette store Tillæg, idet man siger: her i Købstæderne er Skatteprocenten saa høj, det er derfor snarere os, der kunde trænge til det. Forhøjelsen begrundes navnlig med, at i Hovedstaden skulde Tjenestemændenes Løn være lavere end tilsvarende Løn for Arbejderne i det frie Erhverv. „I visse Tilfælde“, siges der, men naar det kun er i visse Tilfælde, kunde det være meget godt at faa oplyst, om det kun er i ganske faa Tilfælde, eller om det er mere almindeligt. Rent bortset derfra maa jeg dog sige, at der ogsaa er nogen Fordel forbundet med at være Statstjenestemand fremfor at være i de frie Erhvervs Tjeneste, baade med Hensyn til noget mere Betyggelse, noget mere

Sikkerhed for Fremtiden, og, ikke mindst, ved at man har Krav paa Efterløn.

Vedrørende Stedtillægget maa jeg altsaa kort sige, at vi er mod Princippet i det og er derfor ogsaa mod at gaa videre ad den Vej, som dette Princip har fulgt, ved at forhøje Stedtillægget. Jeg er enig i den Bestemmelse, der er truffet om, at en Klassificering af Byerne fremtidig kun skal finde Sted hvert 3die Aar; det giver naturligvis alt for megen Uro, naar der skal flyttes om hvert Aar.

Finansministeren har opgjort de aarlige Udgifter til 7,1 Mill. Kr. for Konjunkturtillægget og 2,6 Mill. Kr. for Stedtillægget. Det kan selvfølgelig være paa sin Plads, at man faar at vide, hvor stor en Udgift der er forbundet med at gennemføre et saadant Lovforslag; den Oplysning skal man have, og den Oplysning har man faaet. Men man har ikke faaet nogen Oplysning om, hvorledes disse 10 Mill. Kr. aarlig skal tilvejebringes. Og det synes mig dog, at det er at tage sig Sagen noget for let, naar Finansministeren slutter en Aftale med Tjenestemændene om, at de skal have en Forhøjelse dels af Konjunkturtillægget og dels af Stedtillægget, som vil forøge Statens Udgifter med 10 Mill. Kr., uden at Finansministeren i hvert Tilfælde overfor Rigsdagen har villet fortælle noget om, hvorledes disse 10 Mill. Kr. skal skaffes til Veje.

Jeg kan ikke se andet end, at ogsaa Tjenestemændene maa kunne se, at der her er en alvorlig Brist for Muligheden af, at de Forhandlinger, der nu skal føres, kan ende i et for Tjenestemændene tilfredsstillende Resultat. Det er selvfølgelig fortræffeligt for Tjenestemændene, skønt de paa et tidligere Tidspunkt kunde have opnaaet lige saa meget, om ikke mere. Hvis man vil sammenligne de Forslag, der den Gang var fremme, hvor Pristallet laa mellem 540 og 432, og de Beløb, der da var tilstaaet som Konjunkturtillæg, med dem, der nu er Tale om, vil man se, at Tjenestemændene under ingen Omstændigheder var blevet daarligere stillet. Nu har man altsaa faaet Tjenestemændenes Tilslutning, men man mangler det, der er Forudsætningen — i hvert Fald formoder jeg dog, at man fra Rigsdagens Side vil vide, hvorledes disse Midler tilvejebringes.

Det er jo let nok at disponere over Beløb til Udgifter, men Vanskeligheden kommer frem, naar disse Beløb skal skaffes til Veje som Indtægter. Ligesom ved andre lignende Lovforslag maa vi ogsaa ved dette erklære, at vi maa have at vide, paa hvilken Maade det er den højtærede Finansministers